

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **MUDr. K. M.**, bytem M. L., zastoupené: JUDr. Pavel Turoň, advokát, se sídlem Moskevská 66, 360 01 Karlovy Vary, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 26.3.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 27.1.2014 č.j. X o starobní důchod,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 26.3.2014 se žalobkyně domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 27.1.2014 č.j. X, protože s ním nesouhlasí, neboť dle ní výše přiznaného starobního důchodu neodpovídá zákonu ani Dohodě mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení a navíc ČSSZ při stanovení výpočtového základu vycházela toliko z období let 1986-2006, přestože celková doba pojištění ke dni 22.1.2007 činila 34 roků a 74 dnů, ale vůbec nepočítala a neuvažovala s dobou práce v SSSR a tak její zaměstnání v letech 1965 až 1985 vůbec nezohlednila, takže výpočtový základ činí 6.722,-Kč a starobní důchod částku 4.213,-Kč od 22.1.2007, což je neadekvátní její profesi lékařky vykonávané i v ČR; zároveň poukázala na důchod své sestry MUDr. L. K., která má výpočtový základ přesahující 11.000,-Kč a požadovala, aby její nároky byly posuzovány jako u českého lékaře. Rovněž uvedla, že žalované trvalo sedm let, než dospěla ke stanovení důchodu, byť ve špatné výši, po celou dobu jí nebyl důchod pravidelně vyplácen, proto byla nucena stále pracovat, aby měla na svoji obživu a peníze obdržela v několika splátkách poté, co se se svým problémem obrátila na prezidenta ČR a nyní ji žalovaná začala vinit, že měla příjem z pracovní činnosti. O tom, že napadené rozhodnutí žalované není správné, svědčí činnost samotné žalované, která

dne 7.3.2014 vydala rozhodnutí č. I, kde konstatuje nesprávnosti v napadeném rozhodnutí, nicméně nápravu neprovádí důsledně a tudíž podání této žaloby je důvodné. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 27.1.2014 a vrácení věci žalované. *(K žalobě připojila mimo jiné i kopii napadeného rozhodnutí, jehož jednotlivé neočíslované listy nebyly správně řazeny, i předcházejícího rozhodnutí.)*

Rozhodnutím ze dne 27.1.2014 žalovaná rozhodla o námitkách žalobkyně takto:

1. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. j. X ze dne 26.6.2013 se zcela mění tak, že podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) a podle ustanovení § 31 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), ve znění účinném do 31.12.2007 a podle ustanovení čl. 4 odst. 1, 2, ustanovení čl. 5 odst. 1, ustanovení čl. 6 a ustanovení čl. 7 odst. 1 Dohody mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. (dále jen **Dohoda**) se od 22.1.2007 přiznává starobní důchod.

Starobní důchod činí	4.213,- Kč měsíčně
Podle nařízení vlády č. 256/2007 Sb. se od ledna 2008 zvyšuje:	
procentní výměra důchodu na	2.723,- Kč měsíčně
základní výměra důchodu na	1.700,- Kč měsíčně
Starobní důchod od ledna 2008 náleží celkem ve výši	4.423,- Kč měsíčně
Podle nařízení vlády č. 211/2008 Sb. se od srpna 2008 zvyšuje:	
procentní výměra důchodu na	2.723,- Kč měsíčně
základní výměra důchodu na	2.170,- Kč měsíčně
Starobní důchod od srpna 2008 náleží celkem ve výši	4.893,- Kč měsíčně
Podle nařízení vlády č. 363/2008 Sb. se od ledna 2009 zvyšuje:	
procentní výměra důchodu na	2.843,- Kč měsíčně
základní výměra důchodu na	2.170,- Kč měsíčně
Starobní důchod od ledna 2009 náleží celkem ve výši	5.013,- Kč měsíčně
Podle nařízení vlády č. 281/2010 Sb. se od ledna 2011 zvyšuje:	
procentní výměra důchodu na	2.954,- Kč měsíčně
základní výměra důchodu na	2.230,- Kč měsíčně
Starobní důchod od ledna 2011 náleží celkem ve výši	5.184,- Kč měsíčně
Podle vyhlášky č. 286/2011 Sb. se od ledna 2012 zvyšuje:	
procentní výměra důchodu na	3.002,- Kč měsíčně
základní výměra důchodu na	2.270,- Kč měsíčně
Starobní důchod od ledna 2012 náleží ve výši celkem	5.272,- Kč měsíčně
Podle vyhlášky č. 324/2012 Sb. se od ledna 2013 zvyšuje:	
procentní výměra důchodu na	3.030,- Kč měsíčně
základní výměra důchodu na	2.330,- Kč měsíčně
Starobní důchod od ledna 2013 náleží ve výši celkem	5.360,- Kč měsíčně
Podle vyhlášky č. 296/2013 Sb. se od ledna 2014 zvyšuje:	
procentní výměra důchodu na	3.043,- Kč měsíčně
základní výměra důchodu na	2.340,- Kč měsíčně
Starobní důchod od ledna 2014 náleží ve výši celkem	5.383,- Kč měsíčně

2. Účastníku řízení podle ustanovení § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, výplata starobního důchodu náleží za dobu od 22. 1. 2007 do 22. 5. 2007.
3. Účastníku řízení podle ustanovení § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, výplata starobního důchodu nenáleží za dobu od 23. 5. 2007 do 21. 1. 2010.
4. Účastníku řízení podle ustanovení § 37 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, výplata starobního důchodu náleží od 22. 1. 2010.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že ČSSZ tzv. autoremedurním rozhodnutím ze dne 26.6.2013 dle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), s přihlédnutím k čl. 4 odst. 1, 2, k čl. 5 odst. 1, čl. 6 a čl. 7 Dohody přiznala žalobkyni od 22.1.2007 starobní důchod před dosažením důchodového věku; tímto rozhodnutím realizovala rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30.1.2013 sp. zn. 16 Ad 67/2011-100. Po podání včasných a následně doplněných námitek (*byl namítán věcně nesprávný výpočet výše starobního důchodu, který navíc nebyl přiznán z průměrného měsíčního výdělku zaměstnanců obdobného oboru a kvalifikace, i nesprávná délka doby pojištění získaná žalobkyní, která se v roce 1998 přestěhovala do ČR, kde 4.3.1998 získala právo trvalého pobytu a předtím vykonávala pracovní činnost do 22.1.1996 na území Ruské federace (dále jen RF); z Oznámení o přiznání důchodu ze dne 14.1.2011 vypracovaného Penzijním fondem RF vyplývá, že k 1.1.2002 žalobkyně na území RF odpracovala celkem 25 let, 2 měsíce a 24 dnů, včetně doby péče o dítě i studia od 23.8.1971 do 24.6.1977 a od 1.9.1981 do 1.7.1983; žalobkyně na výzvu ruského nositele pojištění dne 24.10.2013 bankovním příkazem vrátila veškeré důchody jí jím vyplacené a požadovala vyplacení důchodů, které ČSSZ zadržela právě z důvodu zahájení výplaty z RF*) provedla ČSSZ dokazování, po němž zjistila, že výpočet starobního důchodu žalobkyně před dosažením důchodového věku byl proveden v souladu s právními předpisy a s Dohodou, jen zčásti jsou důvodné námitky, což v rámci námitkového řízení vysvětlila v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Žalobkyně od získání trvalého pobytu ode dne 4.3.1998 na území ČR vykonávala výdělečnou činnost nejméně do roku 2006, tedy získala vyměřovací základy a nebyla považována za důchodce přesídlivšího z území RF, kdy na území RF získala dobu pojištění od 1.9.1965 do 22.1.1996 (*vyloučená doba - § 16 odst. 4 písm. c) zákona*) a celkově získala 33 roků a 336 dnů doby pojištění. Dále bylo zjištěno, že ruský nositel pojištění přiznal žalobkyni od 23.9.2010 pracovní starobní důchod, který vyplácel až do 30.6.2013 a pozastavil výplatu penze od 1.7.2013 do postoupení oficiální informace z ČSSZ dle zákonů ČR; Penzijní fond RF potvrdil dobu pojištění žalobkyně v RF dne 23.7. i 12.12.2007 (*doba uvedena v osobním listu důchodového pojištění (dále jen **OLDP**) ze dne 18.6.2013*) a uvedl, že dobu od 23.1.1996 do 24.6.1999 nelze potvrdit, neboť žalobkyně byla odhlášena z evidence jako soukromá podnikatelka dne 1.11.1995 a za dané období neuhradila pojistné; další potvrzení ze dne 9.11.2012 se týkalo doby pojištění v letech 1965 až 1996. Žalovaná v rámci řízení o námitkách zjistila, že ve starobním důchodu před dosažením důchodového věku nezhodnotila dobu zaměstnání získanou na území RF řádně potvrzenou Penzijním fondem RF dle potvrzení ze dne 23.7.2007 získanou v období od 6.4. do 8.5.1992 a dále od 2.11.1992 do 10.1.1993. Protože rozhodnutím ze dne 26.6.2013

přiznala ČSSZ žalobkyni starobní důchod od 22.1.2007, když splnila podmínku získání doby pojištění nejméně 25 let, ke dni 22.1.2007 do dosažení jejího řádného důchodového věku (v roce 2010) chybělo 1096 dnů, tj. požadované tři roky (§ 31 odst. 1 písm. a) zákona); výše přiznaného starobního důchodu činila celkem 4.042,-Kč měsíčně, když činila základní výměra 1.570,-Kč a procentní výměra 2.472,-Kč, avšak žalobkyně získala i s novým zápočtem doby zaměstnání na území RF v letech 1992 až 1993 celkem 34 roků a 74 dnů doby pojištění; důchodového věku 59 let a 8 měsíců žalobkyně v ČR dosáhla až dnem 22.1.2010; vyloučená doba byla nově vyčíslena na 3.251 dnů, proto nově činila výše procentní výměry starobního důchodu 2.643,-Kč, základní výměra nadále 1.570,-Kč, tudíž celková výše tohoto důchodu měsíčně činila 4.213,-Kč. Také bylo uvedeno, že žalobkyně v roce 2002 jako osoba samostatně výdělečně činná nebyla účastna důchodového pojištění dle výpisu z evidence OSVČ (*osoba samostatně výdělečně činná*) na Okresní správě sociálního zabezpečení Cheb (dále jen OSSZ), proto není v OLDP zaznamenán; uvedeny byly i skutečnosti ohledně zápočtu doby studia žalobkyně v RF i doby péče o dítě a také, že v době od 1.1. do 31.8.2005 žalobkyně vykonávala výdělečnou činnost pouze 182 dnů, proto pouze tuto dobu lze jako dobu pojištění započítat; rovněž byly uvedeny doby, kdy žalobkyni výplata přiznaného starobního důchodu náležela a kdy nenáležela, neboť před dosažením důchodového věku vykonávala výdělečnou činnost, což zákon neumožňoval (§ 37 odst. 2 zákona ve znění účinném od 22.1.2007 do 31.12.2009). Ze všech uvedených důvodů obsažených v rozsáhlém rozhodnutí (11 stránek) bylo částečně námitkám žalobkyně vyhověno, proto bylo zcela změněno předcházející rozhodnutí ze dne 26.6.2013, přičemž soud na jeho obsah odkazuje, jelikož je všem účastníkům řízení znám.

Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 8.7.2014 závěrem navrhla zamítnutí žaloby a nadále trvala na rozhodnutí ze dne 27.1.2014, jelikož při svém rozhodování vycházela z podkladů, které měla k dispozici, včetně podkladů poskytnutých ruským nositelem pojištění a postupovala zcela v souladu s českými právními předpisy a Dohodou, jejichž část přímo citovala. Také se vyjádřila ke všem žalobním námitkám, z nichž žádnou neuznala důvodnou a zdůraznila, že při posuzování nároku na výši starobního důchodu žalobkyně musela sledovat dva základní aspekty, o nichž není mezi účastníky sporu, a to předně zjištění, zda a kdy žalobkyně na území ČR přesídlila a druhým aspektem je žalobkyni nepopřený fakt, že po přesídlení na území ČR pracovala, tedy vykonávala takovou činnost, která svým rozsahem byla v účasti na nemocenském a následně i důchodovém pojištění. V této souvislosti je zcela irrelevantní, zda dosaženému vzdělání žalobkyně odpovídala vykonávaná činnost, když uvedené zjištění odůvodňuje správnost aplikace čl. 5 odst. 1 Dohody, proto je námitka žalobkyně, kterou se domáhá zohlednění fiktivního výdělku odpovídajícímu příjmu lékaře, zcela irrelevantní. Stejně tak bylo rozhodné období pro výpočet starobního důchodu stanoveno v souladu se zákonem (§ 18), kdy jsou zohledňovány vyměřovací základy v kalendářních letech rozhodného období, jehož počátek je dán kalendářním rokem 1986 a konec kalendářním rokem bezprostředně předcházejícím rok přiznání důchodu. Lze uzavřít, že jako doba pojištění bylo období let 1965 až 1985 zahrnuto do celkové doby pojištění, ale otázka zhodnocení výše vyměřovacích základů dosažených v jednotlivých kalendářních letech tohoto období je již bezpředmětná, proto je námitka žalobkyně irrelevantní. Také bylo připomenuto, že Dohoda neobsahuje žádné ustanovení, které by jednoznačně určilo, jaká výše důchodu má být přiznána občanu, který se rozhodl přesídlit.

Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 27.1.2014 bylo tehdejší zástupkyni žalobkyně doručeno dne 31.1.2014 podle založené doručky; obsah spisu odpovídá údajům uvedeným zejména v rozhodnutí ze dne 27.1.2014 i ve vyjádření žalované ze dne 8.7.2014.

V podání ze dne 5.8.2014 žalobkyně reagovala na vyjádření žalované setrváním na podané žalobě, protože žalovaná v mezidobí vydala další rozhodnutí dne 7.5.2014 č. I. a II., kterými de facto opravuje toto údajně správné rozhodnutí, z čehož je zřejmé, že nepostupuje ve věci určení jejího důchodu správně. Princip legitimního očekávání, jak jej žalovaná vykládá, resp. dává do souvislosti, není správný, neboť fakticky opomíjí její pracovní zařazení a výkon její práce jak v SSSR a RF, tak v ČR. Je-li totiž preferovaným způsobem zjištění vyměřovacího základu faktický výkon práce před náhradním mechanismem, musí být tyto způsoby v souladu. Ekonomická aktivita nemůže být trestem, ale motivací, která musí mít odraz ve výši důchodu. Princip legitimního očekávání jí proto dává jasnou odpověď, proto její důchod musí být na úrovni českého lékaře a tudíž jí nezbyvá nic jiného, než se soudit, aby dosáhla spravedlnosti a žalovaná správně stanovila odpracovanou dobu a zejména, aby jí stanovila ve správné výši důchod.

Následně zástupce žalobkyně zaslal zdejšímu soudu dne 13.8.2014 na vědomí žaloby ze dne 7.7.2014, které žalobkyně podala proti dalším rozhodnutím žalované – vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 16Ad 47/2014 a 16Ad 48/2014.

Dne 29.8.2014 byla soudu doručena žádost MPSV o zapůjčení dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně, tento však byl v mezidobí soudem vrácen ČSSZ pro potřebu doplnění vyjádření.

*Žalovaná dne 12.11.2014 reagovala na podání žalobkyně a zdůraznila, že na všechny námitky žalobkyně dává odpověď velmi obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí s podrobným rozpisem postupu při stanovení výše starobního důchodu. Žalovaná pro tento účel zohlednila dobu pojištění získanou na území RF a tedy prokázanou ruským nositelem pojištění. Doby pojištění získanou na území ČR žalovaná zhodnotila na podkladě evidenčních listů důchodového pojištění, vyhotovených zaměstnavateli žalobkyně, které ona stvrdila vlastnoručním podpisem. Žalobkyně byla od 1.1.1999 do 31.12.2001 účastna důchodového pojištění jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen **OSVČ**) a vyměřovacím základem této osoby pro pojistné na důchodové pojištění je částka, kterou si určí, ne však méně než 50% daňového základu a žalobkyně si určila částky v rozmezí 18.300,-Kč až 19.800,-Kč v kalendářním roce, kdy tato výše se zcela logicky musela promítnout do výše starobního důchodu. Druhým faktorem je délka doby pojištění, kdy toliko z titulu dosaženého vzdělání se nelze domáhat výše starobního důchodu, neboť tento postup nezná ani zákon ani Dohoda. Pro tyto účely je zcela pomíjeno, v jaké profesi byly vyměřovací základy získány. Z toho důvodu nelze paušalizovat výši starobního důchodu lékaře, neboť i tato profese, obdobně jako každá jiná, má své stupně ohodnocení v závislosti na její složitosti a rozsahu. Také byl připomenut čl. 30 odst. 1 Listiny, podle něhož občané mají právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci, jakož i při ztrátě živitele. V obecné rovině sice tento zákon hovoří o právu občanů na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, avšak už nespecifikuje,*

jakou formou by zabezpečení mělo být provedeno a ve svém odstavci 3 v podrobnostech odkazuje na zákon. Podle článku 41 odst. 1 Listiny se lze tohoto práva domáhat pouze v mezích zákonů, které ustanovení článku 30 Listiny provádějí. Ze zákona o důchodovém pojištění pak vyplývá, že pojištěnec má nárok na „zaručenou“ výši důchodu, jen pokud jde o *základní výměru důchodu dle § 33 odst. 1 a podle odst. 2 věty třetí zákona na procentní výměru ve výši 770,-Kč měsíčně*, pochopitelně za předpokladu splnění podmínek pro vznik nároku na starobní důchod (§ 31). Napadeným rozhodnutím byl přehodnocen způsob hodnocení doby pojištění získané v RF, a to jednak na podkladě usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30. 6. 2013, č.j. 3 Ads 156/2011-116 (*citovaný rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz podle něhož se doby pojištění získané na území druhé smluvní strany/teré se/ považují za vyloučené doby, o ně se snižuje počet kalendářních dnů připadajících na rozhodné období [§ 16 odst. 4 věty druhé písm. c) zákona]*); žalobkyni byla dodatečně zhodnocena ruským nositelem potvrzená doba pojištění od 6.4. do 8.5.1992 a od 2.11.1992 do 10.1.1993, celková doba pojištění tak činila 34 roků a 74 dnů pojištění, proto v rámci námitkového řízení bylo dne 27.1.2014 vydáno rozhodnutí, kterým byla navýšena doba pojištění a pro účely stanovení výše starobního důchodu, respektive pro účely stanovení výše osobního vyměřovacího základu (§18 zákona) doba pojištění získaná na území RF zasahující do rozhodného období, je hodnocena jako doba vyloučená, čímž nedošlo k rozmělnění vyměřovacích základů rozhodného období i do těch kalendářních roků, ve kterém žalobkyně nemohla mít podle českých právních předpisů a Dohody vykázaný vyměřovací základ, proto jsou námitky žalobkyně zcela irelevantní.

V podání ze dne 22.12.2014 žalobkyně setrvala na podané žalobě s tím, že stanoviska žalované nesdílí a nepovažuje je za správná, neboť jen opakuje již uvedené a na její námitky z 5.8.2014 fakticky vůbec nereaguje. Nelze připustit stav, kdy jako vysoce kvalifikovaný odborník – lékař je žalovanou ohodnocena důchodem, který není nejenom ohodnocením jejích zásluh pro společnost, ale ani výší není způsobilý k zajištění přiměřeného živobytí.

Poté žalovaná v podání doručeném soudu dne 9.3.2015 odkázala plně na své vyjádření ze dne 12.11.2014 se zdůrazněním, že výše procentní výměry důchodu je ovlivněna počtem let důchodového pojištění a výší vyměřovacích základů v rozhodném období pro stanovení osobního vyměřovacího základu a také na zásadní fakt, že jednak zákon o důchodovém pojištění nezná ustanovení zakotvující takovýto postup, jednak je výše starobního důchodu žalobkyně odrazem její aktivní činnosti, vztahující se jak k délce doby jejího pojištění, tak i k finančnímu ohodnocení, kterého se jí po celou tuto aktivní dobu od zaměstnavatelů dostávalo. Z logiky věci tak vyplývá, že tento proces nemůže důchodové pojištění žádným způsobem ovlivnit, neboť ten je odvislý od schopností, znalostí a dovedností každého jedince-účastníka. Dne 17.3.2015 ještě sdělila, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.

Dne 11.3.2015 žalobkyně sdělila, že nesouhlasí, aby soud o věci rozhodl bez jednání, a dne 25.3.2015 ještě sdělila, že ani po doplnění vyjádření žalované nemá, co by na svém stanovisku a žalobních tvrzeních změnila, když výše jejího důchodu musí být srovnatelná s výší důchodu ostatních lékařů, neboť celý život pracovala a je lékařka specialista, čemuž by měl odpovídat i důchod.

*U ústního jednání zdejšího soudu dne 30.4.2015 žalobkyně setrvala na podané žalobě i v všech podáních v této věci, nenavrhla provedení dalších důkazů a vyjádřila své přesvědčení, že až když se obrátí na „vyšší instanci (prezident republiky)“, tak se teprve něco dělo (*přišlo rozhodnutí a potom i peníze*) a rovněž uvedla, že byla s ohledem na tvrzení ČSSZ, že ruská strana nijak nereaguje, kvůli tomu i v Moskvě, kde jí však na Penzijním fondu bylo řečeno, že nemají žádné dotazy od ČSSZ ohledně její osoby. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované, neboť má za to, že důchod, který jí byl napadeným rozhodnutím vyměřen, byl vyměřen nesprávně. Zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na jejich stanovisko ze dne 8.7.2014 včetně doplňujících vyjádření s velmi podrobně vysvětleným postupem výpočtu a rozhodnými skutečnostmi ovlivňujícími výši důchodu.*

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci k datu 27.1.2014. Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Do 31.12.2009 bylo v § 31 odst. 1, 2 a 3 zákona stanoveno, že pojištěnec má nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku též, jestliže

- a) získal dobu pojištění nejméně 25 let, a
- b) do dosažení důchodového věku mu ode dne, od něhož se starobní důchod přiznává, chybí nejvýše tři roky.

Starobní důchod podle odstavce 1 se přizná nejdříve ode dne podání žádosti o přiznání tohoto důchodu. Za den vzniku nároku na starobní důchod podle odstavce 1 se považuje den, od něhož je tento důchod přiznán. Přiznání starobního důchodu podle odstavců 1 a 2 vylučuje nárok na starobní důchod podle § 29 a 30.

Podle § 54 odst. 1, 2 zákona nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem a nárok na výplatu důchodu vzniká splněním podmínek stanovených tímto zákonem pro vznik nároku na důchod a na jeho výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplácení důchodu.

V této věci bylo nakonec prokázáno, že žalobkyně získala další dobu pojištění podle potvrzení Penzijního fondu RF, ale také, že ČSSZ nezhodnotila veškerou dobu pojištění získanou žalobkyní na území RF, jak uvedeno shora, tudíž získala na území RF a ČR dobu pojištění celkem 34 roků a 74 dnů, tedy k datu 22.1.2007 splnila podmínku získání doby pojištění nejméně 25 let, proto bylo zcela změněno rozhodnutí ze dne 26.6.2013 a dostatečně obsáhlým i srozumitelným způsobem byl popsán postup žalované a důvody vedoucí ke změně.

Žalobkyně však neprokázala pochybení žalované při vydání napadeného rozhodnutí ze dne 27.1.2014, naopak tímto rozhodnutím došlo ke zvýšení jejího starobního důchodu, i když nikoli dle jejích představ s argumentací nemající oporu v zákoně o důchodovém pojištění ani v žádném jiném příslušném zákoně, neboť její námitky nejsou podepřeny zákonnými předpisy ani Dohodou, proto *soud žalobu zamítl (výrok I. rozsudku)* jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s., když žádnou ze žalobních námitek neuznal důvodnou. Platná právní úprava v ČR totiž neumožňuje, aby výše přiznaného starobního důchodu byla vázána na vykonávanou profesi, proto výše důchodu žalobkyně je vázána pouze na získanou celkovou dobu pojištění a dosažené příjmy zákonem vymezené. Nedůvodná je i další žalobní námitka vztahující se k dalším rozhodnutím žalované č. I. a č. II. ze dne 7.3.2014, v nichž dle žalobkyně žalovaná konstatovala nesprávnosti v napadeném rozhodnutí (ze dne 27.1.2014, avšak *rozhodnutí č. I.* se týká dle obsahu zvýšení přiznaného starobního důchodu (§ 56 odst. 1 písm. b) zákona od 22.1.2010 a nikoli uvolnění starobního důchodu, jak bylo uvedeno, protože pro výši důchodu byla žalobkyni započtena doba pojištění od 23.5.2007 do 21.1.2010, po kterou nenáležela výplata starobního důchodu z důvodu současné výdělečné činnosti, ale zároveň díky tomu byl snížen odečet doby od přiznání důchodu do dosažení důchodového věku z 1.096 na 156 dnů; *rozhodnutí č. II.* se týká přeplatku důchodu v částce 90.039,-Kč, který vznikl na starobním důchodu za období od 22.6.2008 do 21.1.2010, když žalobkyně vykonávala výdělečnou činnost a příjem z této činnosti byl v souběhu se starobním důchodem před dosažením důchodového věku, tudíž ani jedno z citovaných rozhodnutí se netýkalo přiznání starobního důchodu žalobkyně od 22.1.2007.

V této věci od podání žádosti žalobkyně (13.10.2006) bylo vedeno řízení několik let, ale nikoli vinou či nečinností žalované, jak opakovaně tvrdí žalobkyně, ale hlavně kvůli nespolupráci Penzijního fondu RF, který jednak nereagoval na požadavky ČSSZ rychle, ale zejména neuvedl vždy všechny rozhodné skutečnosti mající také vliv na výši požadovaného důchodu a to doby pojištění získané v RF, jak ostatně zdejší soud konstatoval i v rozsudku ze dne 30.1.2013 č.j. 16Ad 67/2011-100. Žalobkyně by si však měla uvědomit, že má-li dobu pojištění získanou nikoli pouze v jednom státě, závisí rychlost vydání rozhodnutí i na aktivitě druhého nositele pojištění, přičemž žalovaná je povinna respektovat údaje o dobách pojištění vykázaných tímto nositelem pojištění. Pokud by ruská strana při prvním sdělení uvedla všechny doby pojištění získané žalobkyní na území tehdejšího SSSR a poté RF, nenastala by situace, že byla její žádost o starobní důchod před dosažením důchodového věku nejprve zamítnuta a díky postupnému sdělování doby pojištění ruským nositelem pojištění trvalo řadu let, než mohlo být rozhodnuto o přiznání starobního důchodu, když se posléze prokázalo při zohlednění konečně vykázané veškeré doby pojištění získané v domovském státě žalobkyně, že splnila zásadní podmínku a to získání doby pojištění minimálně 25 let. Bylo však pouze věcí žalobkyně, která nadále pracovala údajně z důvodu, že jí nebyl přiznán požadovaný důchod, že nezměnila požadavek ohledně data jeho přiznání s ohledem na délku řízení, čímž by se tak vyhnula dalším problémům ohledně nároku na výplatu přiznaného důchodu, když v tomto směru žalovaná postupovala zcela v souladu s platnou právní úpravou a vymezila správně dobu, po kterou žalobkyni výplata starobního důchodu nenáležela, jelikož byla zaměstnána, ač nedosáhla ještě důchodového věku. Navíc nedošlo k poškození žalobkyně, i když jí nenáležela výplata důchodu, protože jí byla doba této pracovní činnosti započítána, díky čemuž došlo i k menšímu krácení důchodu přiznaného před dosažením důchodového

věku. Soud nezjistil tentokrát pochybení ze strany žalované, ani sama žalobkyně nepředložila žádné konkrétní důkazy na podporu svých tvrzení např. prokázání další doby pojištění či dalších příjmů započitatelných do vyměřovacího základu, když předmět tohoto řízení byl vymezen napadeným rozhodnutím, které se týká přiznání předmětného důchodu od dat, které požadovala žalobkyně. Rovněž nelze přehlédnout rozhodné skutečnosti spočívající v tom, že výše důchodu závisí kromě doby pojištění i na výši příjmů uvedených v evidenčních listech zaměstnavateli žalobkyně, které má žalovaná k dispozici a z nichž vycházela bez ohledu na to, zda event. žalobkyni byly vypláceny vyšší než uvedené částky; stejně tak se projevil i vliv výše vyměřovacího základu v letech 1999-2001, kterou si určila sama žalobkyně jako OSVČ a to ve výši 18.300,-Kč až 19.800,-Kč ročně, což činilo 1.525,-Kč až 1.650,-Kč měsíčně. Také záleželo toliko na žalobkyni, zda si ponechá vyplácený důchod z RF či bude nadále trvat na přiznání důchodu dle předpisů platných v ČR a Dohody, samozřejmě při zohlednění všech získaných dob pojištění v obou státech.

Soud se plně ztotožnil se žalovanou, když se přitom jedná o argumenty opakovaně vznášené a opakovaně – a správně – vyvrácené. Jelikož se žalovaná vypořádala s námitkami žalobkyně, opakujícími se v žalobě, přílehavou a vyčerpávající právní argumentací obsaženou v odůvodnění rozhodnutí, nemusí se soud již k věci duplicitně vyjadřovat a odkazuje na příslušné pasáže v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalované, což tímto činí.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. dubna 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně